

Красимир Иванов Христов III^Б клас
Гордея се, че съм техен потомък.

БРАТЯ ЖЕКОВИ

Михаил Жеков и Георги Жеков (Братя Жекови) са български национал-революционери, те са мои пра-пра дядовци. Гордея се с тях, защото са участвали в освободителното движение срещу турското робство. Ето какво пише в световната енциклопедия WIKIPEDIA за тях:

Михаил Жеков е роден около 1845 г. в град Стара Загора. Работи като търговец на кожи. Георги Жеков е роден около 1854 г. в град Стара Загора. Работи като обушар.

Братя Жекови са активни членове на Старозагорския революционен комитет на Вътрешната революционна организация. Подпомагат го материално.

Вземат дейно участие в подполюката на Старозагорското въстание (1875). Къщата им е сборен пункт на въстаниците от града. Открити са от турската полиция и загиват в неравен бой с обкръжилите ги башибозуци на 20 септември 1875 г. Тогава Михаил е на 30, а Георги – на 21 години.

Иван Вазов възпява подвига им в стихотворението „Братя Жекови“ от цикъла „Цопоя на забранените“. Улицата в Стара Загора и Пачално училище в град Бихово са наименувани „Братя Жекови“.

ИВАН ВАЗОВ

ЕПОПЕЯ НА ЗАБРАВЕНИТЕ

БРАТЯ ЖЕКОВИ

В една писка плевня, под гъмната стриха
двамата братя укрили се бяха.
Четата шмина. По-старият брат
от треската хваната, разтреперан, бляд,
лежеше на гоню в ръка с револвера
и той рече слабо: „Защо ти трепера!
Животът отива във огън горя
Под таз плевня тясна страх ме е да мра...
Ще ми се на воля, в боя, на полето
поне на издъмна и куршум в сърцето.“
Внезапно на двора се чу шум голям
и глас викна гърчест: „Излезте оттам!“

Стопаншият уплашен госте си обади!
Вчера ги прие той, днеска ги препада.
Защото страхът е безлутен и длеп,
на малките души — съветник свиреп.
Той е дух, що лази. В тъмното ме парено
под дихта братува с тъното коварство.
И човек от него е жълт като смян,
И башата сочи скрилия си син,
и майката пуца дъното на друма
кат бяга и тихо: „Откѝпа ми!“ — дума,
и не сеща трепет, ни любов, ни жал,
защото дуна и страх е завладѝл.

Но Михаил Жеков, бръз като вихрушка,
става боец, бледен, грабна своята пушка
и гръмна към двора и каза: „Назад!“
И косата шръкна на по-малкия брат.
И турската паллач изрева: „Удрете!“
И битка се почна межлу враговете.

Дворът веч трепери в гърмежът, в димът.
И двамата братя до входа стоят
с револвери черни и с мъжко решенье
да умрат. Очи им със кръв са палени.
Сърцата им чукал, ръце им тремерки
и пранат във куна и ужас, и смърт.
Плевнята с мека, на пропуск не дава.
Куршумите удрят кат о скала здрава.
Боят е поравен: двама срещу сто.
Кат рой ястреби над влече плездо,
убийците тичат, реват обикалял
плевнята и пушкат, и в прах се повила
кат коконки много, що ги лази мор,
и крыла се дее по шумния двор.
— Отън дай те скери! — викна Мустафата
и падна: куршумът пръсна му главата.
— Да мѝпанѝм! — вика смазната стан.

И в плевнята скоро прѝникна думан.
Михаил остана корав като камък,
но брат му отслабна пред близкия шатамък.
— Да се вѝадем, рече, тук не ви орим!
Страшно ме орава горещият дим!
Михаил бе страшен. Злобно за тренера:
— Ти не си ми брат бил! — Видна револвера
и гръмна в тѝла му. Братът се простря.
Михаил погледна и рече: — Умря!
И всрѝп гъстий пушек пак рече: — Ще сваря!
Гръмна се в чекъто и падна в пожара.

И две души бели в грозния плам
фръкнаха към бѝга свободни, без срам.